

ΕΚΘΕΣΙΣ
ΤΩΝ ΠΕΠΡΓΑΜΕΝΩΝ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1979*

ΥΠΟ

Ι. Ν. ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
ΓΕΝΙΚΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΣ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν συνεπλήρωσε ἐφέτος τὰ πενήντατρία χρόνια τοῦ βίου της. Ὁ ἰδρυτὴς τῆς Ἀκαδημίας Δημήτριος Αἰγινήτης, Ὑπουργὸς Παιδείας κατὰ τὸ ἔτος 1926, ὠνόμασε αὐτὴν ἐπίτηδες Ἀκαδημίαν Ἀθηνῶν διὰ νὰ τὴν συνδέσῃ μὲ τὴν πλατωνικὴν Ἀκαδημίαν. Ὁ βίος τῆς Ἀκαδημίας ἐκείνης διήρκεσε 916 χρόνια. Ὅταν ὁ Ἰουστινιανὸς κατὰ τὸ ἔτος 529 ἔκλεισε τὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Πλάτωνος ἡ δόξα της εἶχε φθάσει εἰς τὰ πέρατα τοῦ ἀρχαίου κόσμου. Δὲν προσήρχοντο μόνον Ἕλληνες διὰ νὰ σπουδάσουν εἰς αὐτὴν, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ μὴ Ἕλληνες. Δὲν γνωρίζομεν ποία θὰ ἦτο ἡ πνευματικὴ ἱστορία τῆς Ἑλλάδος ἐὰν ὁ χριστιανὸς αὐτοκράτωρ δὲν ἔκλειε τὰς πύλας τῆς Ἀκαδημίας. Καὶ γνωρίζομεν βεβαίως ὅτι εἰς τὴν ἱστορίαν δὲν ὑπάρχουν ἐὰν, διότι εἰς τὴν Ἱστορίαν ὑπάρχουν μόνο τετελεσμένα γεγονότα. Τὸ ἐὰν ὑπάρχει ὅμως εἰς τὸν χῶρον τῆς λογικῆς. Ὅλοι πιστεύομεν, ὡς σήμερα, ὅτι ὁ βίος τῆς πλατωνικῆς Ἀκαδημίας ἐτερματίσθη κατὰ τὸ ἔτος 529 μ. Χ. Τοῦτο εἶναι ἀναμφισβήτητον ἱστορικὸν γεγονός. Καὶ ὅμως ὑπάρχει κάτι, τὸ ὁποῖον φαίνεται καταπληκτικόν, ὅταν κανεὶς τὸ ἀκούσῃ. Καὶ τοῦτο ἀκριβῶς θέλω ἀπόψε νὰ ἀποκαλύψω. Φίλτατος συνάδελφός μου, καθηγητὴς φιλοσοφίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Montreal τοῦ Καναδά μού εἶπε κατὰ τὴν συνάντησίν μας εἰς Βέρνην τῆς Ἑλβετίας τὰ ἐξῆς: Ἀμερικανὸς ἱστορικός, ὁ ὁποῖος ἀσχολεῖται μὲ τὴν ἱστορίαν τῆς πλατωνικῆς Ἀκαδημίας καὶ ἐργάζεται εἰς μουσεῖα τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοῦ

* Ἀνεγνώσθη κατὰ τὴν πανηγυρικὴν συνεδρίαν τῆς 29ης Δεκεμβρίου 1979.

εἶπεν ὅτι ὑπάρχουν σαφεῖς ἐνδείξεις, ὅτι καὶ μετὰ τὸ κλείσιμον τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Πλάτωνος ἐξακολουθοῦσε νὰ γίνεται κρυφίως ἡ ἐκλογή τοῦ προϋσταμένου τῆς Ἀκαδημίας καὶ ὅτι τοῦτο τὸ γεγονός ἐσυνεχίσθη καθ' ὅλην τὴν περίοδον τοῦ Βυζαντίου μέχρι τοῦ 1453. Ἐὰν ἡ εἶδησις αὐτὴ ἐπικυρωθῇ ἀπὸ τὰ πράγματα, θὰ πρόκειται περὶ ἐνὸς καταπληκτικοῦ γεγονότος εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος.

Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν μὲ τὰ Ἐπιστημονικὰ Κέντρα Ἐρευνῶν, ὅπου ἐργάζονται πολλαὶ δεκάδες νέων ἐπιστημόνων καταγίνεται μὲ τὴν ἔρευναν ὅλου τοῦ πνευματικοῦ βίου τοῦ Ἑθνους. Ἐρευνᾷ τὴν γλῶσσαν, τὴν λαογραφίαν, τὸ δίκαιον, τὴν ἀρχαιολογίαν, τὴν ἱστορίαν, τὴν φιλοσοφίαν, τὴν κλασσικὴν, βυζαντινὴν καὶ νεωτέραν φιλολογίαν, τὴν ἐπιστημονικὴν ὀρολογίαν. Συγχρόνως καταγίνεται μὲ τὴν ἔρευναν τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας τῶν μαθηματικῶν, τῆς ἀστρονομίας καὶ τέλος τῆς κλιματολογίας καὶ μετεωρολογίας τοῦ τόπου. Τὸ ἔργον τοῦτο τῆς Ἀκαδημίας εἶναι ἀθόρυβον, ἀλλὰ σπουδαιότατον διὰ τὴν αὐτοσυνειδησίαν τοῦ ἑλληνικοῦ Ἑθνους. Ἀπὸ τὰς ἐκάστοτε ἐκδόσεις τῶν ἐρευνῶν τούτων φαίνεται ἡ μεγάλη σημασία αὐτῶν. Πέραν ὅμως αὐτοῦ ἡ συμβολὴ τῆς Ἀκαδημίας εἰς τὴν πνευματικὴ ζωὴν τοῦ τόπου περιλαμβάνει τὸ ἐπιστημονικὸν ἔργον τῶν μελῶν τῆς Ἀκαδημίας, τὸ ὁποῖον παρουσιάζεται εἰς τὰ συγγράμματα καὶ τὰς ἀνακοινώσεις. Σημασίαν μεγάλην ἔχει τὸ γεγονός, ὅτι τὸ ὅλον ἔργον τῆς Ἀκαδημίας παρακολουθεῖται καὶ ἀπὸ τὰς ξένας Ἀκαδημίας. Τοῦτο πρέπει νὰ τονισθῇ ἰδιαίτερος.

Τὸ ἔργον τοῦτο τῆς Ἀκαδημίας γίνεται διὰ τῆς συνεχοῦς ἀνανεώσεως τῶν δυνάμεων αὐτῆς ἔτσι κατὰ τὸ παρὸν ἔτος, ἐκτὸς τῶν νέων ἐπιστημονικῶν συνεργατῶν τῆς Ἀκαδημίας, οἱ ὁποῖοι ἐτοποθετήθησαν εἰς νεοῖδρουθέντα κέντρα ἐρευνῶν, ἐξελέγησαν ὡς τακτικὰ μέλη τῆς Ἀκαδημίας οἱ **Ἰωάννης Τούμπας** καὶ **Πέτρος Βασιλειάδης** ἀμφότεροι εἰς τὴν Τάξιν τῶν *Θετικῶν Ἐπιστημῶν*. Εἰς ἀμφοτέρους εὐχομαι ἐκ μέρους τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν μακροημέρευσιν καὶ πλουσίαν ἀπόδοσιν εἰς τὸ ἔργον τους.

Συνάμα ἐξελέγησαν ὡς ἐπίτιμον μέλος τῆς Ἀκαδημίας ὁ Πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας **Valéry Giscard d'Estaing** εἰς τὴν *Τάξιν τῶν Ἠθικῶν καὶ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν*, ὡς ξένος ἑταῖρος εἰς τὴν *Τάξιν τῶν Γραμμάτων καὶ Καλῶν Τεχνῶν* ὁ πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας τῆς Σενεγάλης **Léopold Sédar Senghor**, τέλος ὡς ἀντεπιστέλλοντα μέλη τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν ὁ **Χαράλαμπος Ἀντωνιάδης**, ἔκτακτος καθηγητὴς τῆς Βιοχημείας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Harvard, εἰς τὴν *Τάξιν τῶν Θετικῶν Ἐπιστημῶν*, ὁ **Δημήτριος Obolensky**, τακτικὸς καθηγητὴς τῆς Ρωσικῆς καὶ Βαλκανικῆς Ἱστορίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Ὁξφόρδης, εἰς τὴν *Τάξιν τῶν Γραμμάτων καὶ Καλῶν Τεχνῶν* καὶ ὁ **Βασίλειος Βλαβιανός**, καθηγητὴς τῆς Δημοσιολογίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Ν. Ὑόρκης, εἰς τὴν *Τάξιν τῶν Ἠθικῶν καὶ τῶν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν*.

Ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν τῆς Ἀκαδημίας ἀπουσιάζουν κατὰ τὴν λαμπρὰν αὐτὴν ἐσπέραν ὀκτὼ ἀείμνηστοι συνάδελφοι. Οἱ **Ἀναστάσιος Ὁρλάνδος**, **Γεώργιος Ἰωακείμογλου**, **Γεώργιος Μαριδάκης**, **Κωνσταντῖνος Παπαϊωάννου**, ὁ **Ἀνδρέας Ξυγγόπουλος**, ὁ **Ἄγγελος Τερζάκης**, ὁ **Βάσος Φαληρέας** καὶ ὁ **Κωνσταντῖνος Εὐσταθιάδης**.

Ὁ **Ἀναστάσιος Ὁρλάνδος** ὑπῆρξε τὸ τελευταῖον ἀπὸ τὰ ἰδρυτικὰ μέλη τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν καὶ ἦτο καθηγητὴς τοῦ Πολυτεχνείου καὶ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Τὸ ἔργον τοῦ Ἀναστασίου Ὁρλάνδου, τόσον εἰς τὴν κλασσικὴν, ὅσον καὶ εἰς τὴν βυζαντινὴν ἀρχαιολογίαν ὑπῆρξεν πράγματι μέγα. Διετέλεσε ἐπὶ δεκαετίαν Γενικὸς Γραμματεὺς τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας. Τὸ συγγραφικὸν αὐτοῦ ἔργον καλύπτει πολλοὺς τόμους. Ἐξαιρετικὴν σημασίαν ἔχει ἡ συμβολὴ τοῦ Ὁρλάνδου εἰς τὸν τομέα τῶν ἀναστηλώσεων ἀρχαιολογικῶν μνημείων καὶ ἰδίως βυζαντινῶν ἐκκλησιῶν, ποὺ ὑπῆρξε πρωτοπόρος.

Ὁ **Γεώργιος Ἰωακείμογλου** ὑπῆρξε γόνος τῆς Ἰωνίας καὶ τὰ ἐγκύκλια μαθήματα ἐδιδάχθη εἰς τὴν ἔνδοξον Εὐαγγελικὴν Σχολὴν τῆς Σμύρνης, ἐσπούδασε δὲ εἰς τὸ Βερολῖνον τὴν φαρμακολογίαν ὅπου καὶ ἀνεδείχθη ὡς ἓνας ἀπὸ τοὺς διαπρεπεστέρους φαρμακολόγους τῆς Γερ-

μανίας. Εἶναι ἑκατοντάδες αἱ ἐπιστημονικαὶ πρωτότυποι ἐργασίαι τοῦ Ἰωακείμογλου καὶ ἀνήκουν εἰς τοὺς τομεῖς τῆς μικροβιολογίας, τῆς βιολογικῆς καὶ τοξικολογικῆς χημείας καὶ ἰατρικῆς φυσικῆς εἰς τοὺς τομεῖς τῆς φυσιολογίας καὶ κυρίως τῆς πειραματικῆς φαρμακολογίας. Αἱ ἐργασίαι τοῦ Ἰωακείμογλου φέρουν τὴν σφραγίδα διεθνοῦς κύρους καὶ ἔχουν δημοσιευθῆ εἰς ἑξέχοντα γερμανικὰ περιοδικά. Ὁ Ἰωακείμογλου εἰργάσθη μαζὶ μὲ τὸν Καραθεοδωρῆ διὰ τὴν ἴδρυσιν τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Σμύρνης. Ὡς ἄνθρωπος ὁ Ἰωακείμογλου ὑπῆρξε γλυκύτατος.

Ὁ **Γεώργιος Μαριδάκης** ὑπῆρξε κράτιστος νομικὸς τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, συνάμα δέ, ὑποδειγματικὸς δάσκαλος καὶ ἐξαιρετος ἄνθρωπος. Ὅπως σωματικῶς, ἔτσι ψυχικῶς, ἠθικῶς καὶ πνευματικῶς ὁ Μαριδάκης ὑπῆρξε εὐθυτενής. Γόνος τοῦ Αἰγαίου καὶ συγγενῆς τοῦ Προέδρου τοῦ Ἀρείου Πάγου Ζηλήμονος καθὼς ἐπίσης καὶ τοῦ ποιητοῦ Προβελεγγίου ὁ Μαριδάκης ἔγραψε ἔργα βασικὰ ἀναγόμενα εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ρωμαϊκοῦ δικαίου, εἰς τὸ διεθνὲς ἰδιωτικὸν δίκαιον, εἰς τὸ σύγχρονον ἀστικὸν δίκαιον τὸ ἰσχύον ἐν Ἑλλάδι, εἰς τὴν γενικὴν θεωρίαν τοῦ δικαίου, συνάμα δὲ ὑπῆρξε καὶ ἓνας ἀπὸ τοὺς θεμελιωτὰς τοῦ ἰσχύοντος ἀστικοῦ κώδικος τῆς Ἑλλάδος. Πρέπει ἐδῶ νὰ εἶπω ὅτι οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἄνδρες Ὁρλάνδος, Ἰωακείμογλου καὶ Μαριδάκης ὑπῆρξαν στῦλοι τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν.

Ὁ **Κωνσταντῖνος Παπαϊωάννου** ὑπῆρξε καθηγητῆς τῆς ἐφαρμοσμένης μηχανικῆς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον καὶ εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον Ἀθηνῶν. Ὁ Παπαϊωάννου ἐσπούδασε εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ εἰς τὴν Σορβόννην καὶ ἐδίδαξε ἐπὶ πολλὰ ἔτη εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον καὶ τὸ Πανεπιστήμιον, συνέγραψε μελέτας ἀναφερομένας εἰς τὴν ἐπιστήμην του, ἢ δρᾶσις του ὅμως εἰς τὴν Ἀκαδημίαν περιορίσθη ἀπὸ τὴν μακροχρόνιον ἀσθένειάν του.

Ὁ **Ἀνδρέας Ξυγγόπουλος** ὑπῆρξε καθηγητῆς τῆς Βυζαντινῆς Ἀρχαιολογίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Θεσσαλονίκης ἀπὸ τὸ 1940 ὡς τὸ 1956. Εἶναι μεγάλη ἡ συμβολή του εἰς τὴν βυζαντινὴν ἀρχαιολογίαν, δηλαδὴ εἰς τὴν μελέτην τῆς βυζαντινῆς τέχνης, ἐμελέτησεν τὰ ψηφιδωτὰ τοῦ Ὁσίου Δαβίδ, τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῆς Ἀχειροποιήτου εἰς

τὴν Θεσσαλονίκην. Ἐπίσης ἐμελέτησε τὰς τοιχογραφίας τοῦ σπηλαίου τῆς Ἁγίας Σοφίας εἰς τὰ Κύθηρα, καὶ τοῦ Ἀσκηταρίου εἰς τὰ Βούρβουρα τῆς Κυνοῦρίας. Τόσον ὡς μελετητὴς ὅσον ὡς διδάσκαλος, καθὼς καὶ ὡς ἄνθρωπος ὁ Ἀνδρέας Ξυγγόπουλος ὑπῆρξε μία ἐξέχουσα φυσιογνωμία, ἀλλὰ ὀλωσδιόλου ἀθόρυβος εἰς τὴν νεοελληνικὴν πραγματικότητα.

Ὁ Ἅγγελος Τερζάκης ὑπῆρξε διακεκριμένη μορφή εἰς τὰ νέα ἑλληνικὰ γράμματα. Τὸ ἐπίκεντρον τῆς πνευματικῆς δραστηριότητος τοῦ Τερζάκη ἦτο τὸ θέατρον. Ὑπῆρξε ἐκ τῆς νεότητός του ἐραστής, μελετητὴς καὶ δημιουργὸς τοῦ θεάτρου. Ἡ μακρὰ του θητεία εἰς τὸ Ἐθνικὸν Θέατρον, ὡς διευθυντοῦ τοῦ δραματολογίου ἐχάραξε βαθύτατα ἴχνη εἰς τὴν ζωὴν τοῦ θεάτρου. Ὡς θεατρικὸς συγγραφεὺς ὁ Τερζάκης διεκρίθη μὲ τὰ ἔργα του «Ὁ Ἀυτοκράτωρ Μιχαήλ», «Ὁ Σταυρὸς καὶ τὸ σπαθί» καὶ «Ἡ Θεοφανώ». Ὅμως ὁ Τερζάκης ὑπῆρξε καὶ δόκιμος μυθιστοριογράφος. Τὰ ἀντίστοιχὰ του ἔργα εἶναι πολλὰ. Ἀναφέρω ὅμως ἐδῶ τὴν «Πριγκηπέσσα Ἰζαμπώ», «Δίχως Θεό», «Μυστικὴ ζωή». Τέλος ὁ Τερζάκης ὑπῆρξε δοκιμιογράφος μὲ στοχαστικὴν διάθεσιν. Ἡ ἐπίδρασις τοῦ Τερζάκη εἰς τὰ νέα ἑλληνικὰ γράμματα ὑπῆρξε ζωηροτάτη.

Ὁ Βάσος Φαληρέας ὑπῆρξε ὁ νεοκλασσικὸς γλύπτης τῆς ἐποχῆς μας. Τὸν διακρίνει βαθύτατος σεβασμὸς πρὸς τὴν παράδοσιν καὶ μία δημιουργικὴ πρωτοτυπία, ἡ ὁποία ἀντλεῖ ἀπὸ τὰς πηγὰς τῆς κλασσικῆς καὶ τῆς ὅλης ἱστορικῆς παραδόσεως τοῦ Ἑθνους. Ἡ κλασσικὴ Ἑλλάς, τὸ πολύχρωμον Βυζάντιον, ἡ τουρκοκρατία καὶ ἡ ἐθνεγερεία εἶναι αἰσθηθεαὶ πηγαὶ ἀπὸ τὰ νάματα τῶν ὁποίων ἀντλεῖ ὁ Φαληρέας διὰ τὴν δώση ζωῆν εἰς τὰ πλάσματα τῆς φαντασίας του. Ὡς νεοκλασσικὸς γλύπτης ὁ Φαληρέας δὲν μιμεῖται τίποτε τὸ περασμένον, ἀλλὰ προβάλλει εἰς τὸ παρὸν πρωτόπλαστες μορφὰς τῆς δημιουργικῆς του ἰκανότητος.

Ὁ Ἐρμῆς, ὁ ὁποῖος ἔχει τοποθετηθῆ ἔμπροστὰ εἰς τὸ Μέγαρον τῆς Κοινωνίας τῶν Ἑθνῶν εἰς τὴν Γενεύην εἶναι ἐξαίρετον δείγμα τῆς κλασσικῆς καλλιτεχνίας τοῦ Φαληρέα. Ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Φαληρέα διαπνέονται ἀπὸ θέρημν καὶ ἐσωτερικότητα.

Ὁ **Κωνσταντῖνος Εὐσταθιάδης** δὲν ἐπρόφρασε νὰ δράση εἰς τὸν χῶρον τῆς Ἀκαδημίας. Ὑπῆρξε Καθηγητῆς τοῦ Διεθνoῦς Δικαίου εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν, συνέγραψε ἐξαίρετα συγγράμματα εἰς τὴν ἐπιστήμην του ὅπως εἶναι: «*Τὸ Σύστημα τοῦ Διεθνoῦς Δικαίου*», «*Ἡ Διπλωματικὴ Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος*», «*Διεθνῆς Δίκαιον*» (βιβλία πέντε).

Ὡς ἀκαδημαϊκὸς διδάσκαλος ὁ Εὐσταθιάδης ὑπῆρξε ἐξαιρετικὸς καὶ πάντοτε φίλος τῶν νέων. Ἐκτὸς ὅμως τοῦ ἐπιστημονικοῦ ἔργου ὁ Εὐσταθιάδης προσέφερε τεραστίας ὑπηρεσίας εἰς τὴν πατρίδα ὡς ἐκπρόσωπός της εἰς τὰς διαφόρους διασκέψεις τὰς σχετικὰς μὲ τὴν Ἑλλάδα. Τὸν διέκρινε λεπτοτάτη διανοητικὴ ἰκανότης εἰς τὸν χειρισμὸν τῶν διεθνῶν σχέσεων τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν ἀπώλεσε ἐπίσης κατὰ τὸ τρέχον ἔτος τὸ ἀντεπιστέλλον μέλος **Agostino Pertusi** καθηγητὴν τῆς Βυζαντινῆς καὶ Ἑλληνικῆς Φιλολογίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Μιλάνου.

Τιμητικαὶ διακρίσεις κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ἔτος ἔγιναν εἰς τοὺς ἐξῆς ἀκαδημαϊκοὺς :

1. Ὁ Ἀκαδημαϊκὸς *Παναγιώτης Κανελλόπουλος* ἐξελέγη ξένος ἐταῖρος τῆς Βουλγαρικῆς Ἀκαδημίας.

2. Ὁ Ἀκαδημαϊκὸς *Διονύσιος Ζακυθινός* ἐξελέγη ἐπίτιμον μέλος τῆς ἐν Λονδίῳ Society for the Promotion of Hellenic Studies.

3. Ὁ Ἀκαδημαϊκὸς *Κωνσταντῖνος Τρυπάνης* ἐξελέγη ἐπίτιμον μέλος τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω Society.

4. Ὁ Ἀκαδημαϊκὸς *Γεώργιος Μυλωνᾶς* ἐξελέγη ἐπίτιμος ἐταῖρος τῆς Society of Antiquarios τοῦ Λονδίνου καὶ ἔλαβεν ἐπίσης τὸ Μετάλλιον τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ John Hopkins τῶν Η. Π. Α. ἐπὶ τῇ συμπληρώσει πενήντα ἐτῶν ἀφότου ἔλαβε τὸ διδακτορικὸν του δίπλωμα καὶ διὰ τὴν συμβολὴν του εἰς τὴν ἑλληνικὴν Ἀρχαιολογίαν.

5. Ὁ Ἀκαδημαϊκὸς *Παναγιώτης Ζέπος* ἐξελέγη Πρόεδρος τῆς

Διεθνούς Ἐνώσεως Σπουδῶν τῆς Νοτιοανατολικῆς Εὐρώπης διὰ μίαν πενταετίαν.

Νέον Κέντρον Ἐρεῦνης προσετέθη διὰ προεδρικοῦ διατάγματος εἰς τὴν Ἀκαδημίαν Ἀθηνῶν μετὰ τὴν ἑπωνυμίαν «Κέντρον Ἐρεῦνης τῆς Ἀρχαιότητος».

Τὴν Ἀκαδημίαν ἐξεπροσώπησαν :

1) Εἰς τὴν ἐν Βέρνη τῆς Ἑλβετίας συνελθοῦσαν κατὰ τὸν Ἰούνιον τοῦ παρόντος ἔτους συνέλευσιν τῆς Διεθνούς Ἐνώσεως τῶν Ἀκαδημιῶν ὁ Γενικὸς αὐτῆς Γραμματεὺς *Ἰωάννης Θεοδωρακόπουλος*.

2) Εἰς τὸν ἑορτασμὸν τῆς 100ετηρίδος τῆς Ἰαπωνικῆς Ἀκαδημίας εἰς Τόκυον ἐξεπροσώπησε τὴν Ἀκαδημίαν ὁ ἀκαδημαϊκὸς *Παναγιώτης Ζέπος*.

3) Εἰς τὸν ἑορτασμὸν τῆς 25ετίας ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἀκαδημίας Ἐπιστημῶν τῆς Αὐστραλίας ἐξεπροσώπησε τὴν Ἀκαδημίαν ὁ ἀκαδημαϊκὸς *Νικόλαος Ρουσσόπουλος*.

4) Ὁ ἀκαδημαϊκὸς *Κωνσταντῖνος Τρουπάνης* ἔδωσε διάλεξιν εἰς τὸ Λονδῖνον περιλαμβανομένην εἰς τὴν συνεργασίαν τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν καὶ τῆς Βρεταννικῆς Ἀκαδημίας.

Εἰς διάφορα συνέδρια τοῦ ἐξωτερικοῦ συμμετέσχον οἱ ἀκαδημαϊκοὶ *Παναγιώτης Ζέπος*, *Γεώργιος Μιχαηλίδης - Νουάρος*, *Ἄγγελος Ἄγγελόπουλος*, *Σόλων Κυδωνιάτης* καὶ *Κωνσταντῖνος Μπόνης*.

Ἡ Ἀκαδημία ἐώρτασε ἐφέτος τὰ Γενέθλια τοῦ Πλάτωνος εἰς ἑκτακτον αὐτῆς συνεδρίαν μετὰ ὁμιλητὴν τὸν Γενικὸν αὐτῆς Γραμματέα *Ἰωάννην Θεοδωρακόπουλον*, ὁ ὁποῖος ὁμίλησε μετὰ θέμα «Ἡ πλατωνικὴ φιλοσοφία καὶ ἡ ἐπίδρασίς της εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ πνεύματος».

Ἐπίσης ἐώρτασε εἰς ἑκτακτον αὐτῆς συνεδρίαν τὰ 100 χρόνια ἀπὸ τὸν θάνατον τοῦ Claude Bernard μετὰ ὁμιλητὴν τὸν ἀκαδημαϊκὸν *Νικόλαον Λοῦρον*.

Ἀκόμη ἐώρτασε τὰ 1600 χρόνια ἀπὸ τὸν θάνατον τοῦ Μεγάλου Βασιλείου μετὰ ὁμιλητὰς τοὺς ἀκαδημαϊκοὺς *Κωνσταντῖνον Μπόνην* καὶ *Ἰωάννην Καρμίρην*. Τέλος ἐώρτασε τὰ 100 χρόνια ἀπὸ τὴν γέννησιν

τοῦ Albert Einstein με ὀμιλητὴν τὸν ἀκαδημαϊκὸν *Ῥοθωνα Πυλαρινόν*.

Δωρεαὶ ἔγιναν ἐφέτος ἀπὸ τὴν Ἀκαδημίαν οἱ ἀκόλουθοι :

Ὁ ἀκαδημαϊκὸς *Γρηγόριος Κασιμάτης* ἐδῶρησε εἰς τὸ Κέντρον Ἐρεῦνης τῆς Ἑλληνικῆς Κοινωνίας 3000 καὶ περισσότερα βιβλία. Ἐπίσης ὁ ἀκαδημαϊκὸς *Παναγιώτης Ζέπος* ἐδῶρησε εἰς τὸ Κέντρον Ἐρεῦνης τοῦ Ἑλληνικοῦ Δικαίου ὑπερπεντακοσίου τόμους.

Ἡ Ἀκαδημία προκηρῦσσει τὰ ἑξῆς νέα βραβεῖα :

1) Βραβεῖον **Λάμπρου Πορφύρα**, 100.000 δρχ. ἐκ τῶν εἰσοδημάτων τοῦ κληροδοτήματος Θεοδώρου Συψώμου πρὸς βράβευσιν Ἑλληνοσλυρικοῦ ποιητοῦ.

2) Βραβεῖον **Ἰωάννου Κουγιούλη**, 100.000 δρχ. διὰ τὴν βράβευσιν ἀνεκδότου μελέτης περὶ τῆς ἱστορίας τῆς Βολισσοῦ τῆς Χίου ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος μέχρι σήμερον καὶ

3) Βραβεῖον εἰς τὴν μνήμην **Ἰωάννου Διαμαντῆ Πατέρα**, 90.000 δραχμῶν διὰ τὴν συγγραφὴν μελέτης ἀφορώσης εἰς τοὺς Χίους εὐεργέτας ἀπὸ τῆς Τουρκοκρατίας μέχρι σήμερον.

Ἐρευνητικαὶ ἀποστολαὶ ἔγιναν ἐφέτος δύο. Μία ἀπὸ τὸ Κέντρον τοῦ Ἱστορικοῦ Λεξικοῦ εἰς Μακεδονίαν καὶ μία ἀπὸ τὸ Κέντρον τῆς Λαογραφίας εἰς διάφορα μέρη τῆς Χώρας.

Ἐφέτος ἔγιναν αἱ ἑξῆς ἐκδόσεις :

1) Ἐξετυπώθη ἀπὸ τὸ Κέντρον τοῦ Ἱστορικοῦ Λεξικοῦ ὁ 13^{ος} τόμος τοῦ *Λεξικογραφικοῦ Δελτίου*, καὶ ἀπὸ τὸ Κέντρον Ἱστορίας τοῦ Νεωτέρου Ἑλληνισμοῦ ἐξεδόθη ὁ β' τόμος τῶν Ἐπιτομῶν τοῦ Βρετανικοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν ἀπὸ τὰ ἔγγραφα μετὰ τὴν ἐν Ἑλλάδι βρετανικὴν πρεσβείαν καὶ τὰ προξενεῖα. Ἐπίσης ἐδημοσιεύθησαν ἑπτὰ ἐργασίαι ὑπὸ τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ Ἰωάννου Ξανθάκη καὶ τῶν συνεργατῶν τοῦ Κέντρον Ἀστρονομίας καὶ Ἐφαρμοσμένων Μαθηματικῶν εἰς τὰ Πρακτικὰ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, εἰς τὰ Πρακτικὰ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας καὶ εἰς ξένα περιοδικά. Ἐπίσης δύο ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι, μία τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Κέντρον Ἐρεῦνης Φυσικῆς Ἀτμοσφαιρας καὶ

Κλιματολογίας κ. Ζερεφοῦ καὶ τοῦ ἐπιμελητοῦ κ. Ρεπαπῆ καὶ ἡ δευτέρα τῶν κ. Ζερεφοῦ, Ρεπαπῆ καὶ Μέντη, ἔγιναν δεκταὶ πρὸς δημοσίευσιν εἰς τὰ περιοδικὰ *Archiv für Meteorology, Geophysic und Bioklimatologie* καὶ εἰς τὸ *Pure and Applied Geophysics*.

Ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας ἐξεδόθησαν: 1) *Κατάλογος μικρογραφῶν βυζαντινῶν χειρογράφων τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης τῆς Ἑλλάδος* ὑπὸ Ἀννας Μαράβα - Χατζηνικολάου καὶ Χριστίνας Τουφεξῆ - Πάσχου. 2) *Τιμητικὸς τόμος εἰς τὸν Ἀναστάσιον Ὁρλάνδον*.

Εἰς τὴν σειρὰν τῶν πραγματειῶν ἐξεδόθησαν:

1) *Δημητρίου Γεωργακᾶ: Ὀνόματα δηλωτικὰ τοῦ Ὁξυρύγχου καὶ οἱ διεθνεῖς ὄροι κ.λ.π.* 2) *Κωνσταντίνου Σύρου μελέτη: Συναρτήσεις κατανομῆς καὶ ιδιότητες ἐξισώσεως Boltzmann*.

Ἐπίσης κατὰ τὸ τρέχον ἔτος διετέθησαν 2500 τόμοι ἀπὸ τὰς ἐκδόσεις τῆς Ἀκαδημίας εἰς τὸ ἐσωτερικὸν καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

Ἡ Ἀκαδημία ἀπέκτησεν ἐφέτος ἀρχεῖον Σολωμοῦ, τὸ ὁποῖον περιλαμβάνει ἔγγραφα σχετικὰ μὲ τὸν ἐθνικὸν ποιητὴν Διονύσιον Σολωμὸν καὶ τὴν οἰκογένειάν του. Ἐπίσης ἡ Ἀκαδημία ἀπέκτησε τὸ Κληροδότημα Ἑλλης Λαμπρίδου, τὸ ὁποῖον θὰ λειτουργῇ ὡς ὑποτελεῖς ἴδρυμα διευθυνόμενον ἀπὸ τὴν ἐφορευτικὴν ἐπιτροπὴν τοῦ Κέντρου Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας.

Ἡ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν καὶ τὴν προεδρίαν τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ Ἰωάννου Ξανθάκη Ἐθνικὴ Ἀστρονομικὴ Ἐπιτροπὴ ὠργάνωσε σειρὰ ἐπιστημονικῶν διαλέξεων.

Ἐφέτος ἤρχισε τὴν λειτουργίαν τοῦ Κέντρου Ἐρεῦνης τῆς Ἑλληνικῆς Κοινωνίας.

Ἐφέτος ἐξεφωνήθησαν 20 λόγοι ἀπὸ ἀκαδημαϊκοὺς, ξένους ἐταίρους καὶ ἀντεπιστέλλοντα μέλη τῆς Ἀκαδημίας, ἔγιναν ἑπτὰ παρουσιάσεις βιβλίων ἀπὸ ἀκαδημαϊκοὺς, 11 ἀνακοινώσεις ἀκαδημαϊκῶν καθὼς καὶ 18 ἐπιστημονικαὶ ἀνακοινώσεις ἐξωακαδημαϊκῶν ἐπιστημόνων.

Ἐφέτος εἰσῆχθησαν εἰς τὴν κεντρικὴν Βιβλιοθήκην τῆς Ἀκαδημίας καὶ εἰς τὰς βιβλιοθήκας τῶν Κέντρων ἐν ὄλῳ 6.701 τόμοι βιβλίων.

Ένα γεγονός ιδιαίτερας σημασίας διὰ τὴν δραστηριότητα τῆς Ἀκαδημίας ἐπιθυμῶ νὰ ἀναφέρω. Ὁ Σύλλογος Ἐπιστημονικοῦ Προσωπικοῦ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν ὠργάνωσε ἐφέτος μίαν ἐβδομάδα ἐπιστημονικῶν ἀνακοινώσεων εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰδρύματος Ἐρευνῶν. Θέλω ἀπὸ τῆς θέσεως αὐτῆς νὰ συγχαρῶ τοὺς ἐπιστημονικοὺς συνεργάτας τῆς Ἀκαδημίας καὶ νὰ τοὺς εὐχηθῶ νὰ συνεχίσουν καὶ νὰ ἐντείνουν τὴν δραστηριότητά των αὐτήν.

Καὶ τώρα προχωρῶ εἰς τὴν ἐξαγγελίαν τῶν ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας ἀπονεμομένων τιμητικῶν διακρίσεων.

Μετὰ γνώμην τῆς *Τάξεως τῶν Θετικῶν Ἐπιστημῶν* καὶ ἀπόφασιν τῆς *Ὀλομελείας* ἀπονέμεται :

Ἐπαινος εἰς τὴν *Ἱατροχειρουργικὴν Ἐταιρείαν Κερκύρας*, διὰ τὴν ἐπὶ 90 καὶ πλέον ἔτη συμβολὴν τῆς εἰς τὴν προαγωγὴν τῆς Ἱατρικῆς Ἐπιστήμης καὶ τὴν προστασίαν τῆς Δημοσίας Ὑγείας.

Βραβεῖον, μετὰ χρηματικῆς ἐνισχύσεως 200.000 δραχμῶν, εἰς τὸν κ. *Δημήτριον Ἀποστολίδην*, ὁ ὁποῖος ἐδώρησεν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐθνικῆς Παιδείας ἐνυδρεῖον ἰχθύων τροπικῶν θαλασσῶν, ἀποτελούμενον ἀπὸ 55 ὑαλίνους χώρους ποὺ περιέχουν 500 περίπου ἰχθῦς τροπικῶν θαλασσῶν διαφόρων ποικιλιῶν.

Ὁ κ. Ἀποστολίδης ἐμόχθησεν καὶ εἰργάσθη ἐπὶ πολλὰ ἔτη διὰ τὴν ἴδρυσιν, τὸν ἐμπλουτισμὸν καὶ τὴν συντήρησιν τοῦ ἐνυδρείου καὶ ἔδωκεν ἀπάνησεν διὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν μεγάλα ποσά.

Μετὰ τὴν δωρεὰν τοῦ ἐνυδρείου, τοῦτο ἐγκατεστάθη εἰς χῶρον τοῦ Κέντρου Ἐποπτικῶν Μέσων Διδασκαλίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Παιδείας, ἐπεσκέφθησαν δὲ τοῦτο 7.000 περίπου μαθηταὶ καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐπισκέπται.

Τὸ *ἄθλον Βασιλείου Μαλάμου*, δραχ. 100.000, εἰς τοὺς κ. *Ἐλένην Γυφτάκη, Ματίναν Κεσσέ - Ἥλια, Βασιλικὴν Ἀλεβίζου - Τερζάκη, Δημήτριον Μπινόπουλον καὶ Κυριακὴν Σωφρονίδου*, διὰ τὴν ὑποβληθεῖσαν ἐργασίαν των, ὑπὸ τὸν τίτλον «*Μελέτη τῆς β-μεσογειακῆς ἀναιμίας μὲ ραδιοϊσότοπα στὴν Ἑλλάδα*».

Ἡ μελέτη εἶναι προῖον ἐργασίας 20 περίπου ἔτων. Σημαντικὰ θετικὰ στοιχεῖα αὐτῆς εἶναι ὁ μέγας ἀριθμὸς τῶν περιπτώσεων αἱ ὁποῖαι ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν, ἡ χρησιμοποίησις συγχρόνων τεχνικῶν μεθόδων καὶ ἡ πρωτοτυπία τῶν in vivo εὐρημάτων, ἡ ὁποία ἔτυχε διεθνοῦς ἀναγνωρίσεως.

Μετὰ γνώμην τῆς *Τάξεως τῶν Γραμμάτων καὶ τῶν Καλῶν Τεχνῶν* καὶ ἀπόφασιν τῆς *Ὀλομελείας* ἀπονέμεται :

Ἐπαινος εἰς τὴν κ. *Ἑλένην Χαραλαμποπούλου - Δαμιανοῦ*, διὰ τὴν ἐργασίαν της ὑπὸ τὸν τίτλον «*Ἀρχαία Ἀρκαδία, Θεοί, Μουσική*». Ἡ ἀπαρίθμησις τῶν Θεῶν τῆς Ἀρκαδίας, ἡ σκιαγράφησις τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς εἰδικότητάς των, τὰ ἱερὰ καὶ ἡ λατρεία των, ἀποτελοῦν τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς μικρᾶς αὐτῆς μελέτης. Προστίθενται καὶ γενικαὶ παρατηρήσεις περὶ Μουσικῆς ὅπως ἐκαλλιιεργεῖτο ὑπὸ τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων. Ἡ μελέτη βασίζεται, ὡς λέγει εἰς τὸν πρόλογόν της ἡ συγγραφεύς, ἐπὶ τῶν κειμένων τῶν ἀρχαίων συγγραφέων καὶ ἰδίως τοῦ Πausανίου. Αἱ παρεχόμεναι πληροφορίες βεβαίως εἶναι ἀπὸ πολλοῦ γνωσταί, ἡ συναγωγή των ὅμως ἔγινε μὲ ἐπιμέλειαν, ἀκρίβειαν καὶ συστηματικότητα. Πρόκειται περὶ μελέτης, ἡ ὁποία ἀσφαλῶς θὰ ἀποβῆ χρήσιμος εἰς τὸ πολὺ κοινόν. Ἡ περιγραφὴ δηλαδὴ τῆς Ἀρκαδίας καὶ τῶν φυσικῶν της καλλονῶν εἶναι γλαφυρὰ καὶ εὐαίσθητος καὶ κρατεῖ μέχρι τέλους τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ μελετητοῦ.

Ἐπαινος εἰς τὸν *Πνευματικὸν Ὅμιλον Κύπρου*, ὁ ὁποῖος συνεπλήρωσεν ἐφέτος τριάντα δύο ἔτη ἐθνωφελοῦς δραστηριότητος.

Ὁ Ὅμιλος, μὲ διαλέξεις, ἐορτασμοὺς ἐπετειῶν, παρουσιάσεις βιβλίων, ἐκθέσεις ζωγραφικῆς, λογοτεχνικοὺς διαγωνισμοὺς καὶ ἄλλας ἐκδηλώσεις ἔχει πολὺν συντελέσει εἰς τὴν τόνωσιν τοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος καὶ τὴν πνευματικὴν ἐν γένει καλλιέργειαν τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Μεγαλονήσου.

Βραβεῖον εἰς τὴν κ. *Ἑλένην Καζαντζάκη*, διὰ τὸ βιβλίον της μὲ τὸν τίτλον «*Νίκος Καζαντζάκης - ὁ ἀσυμβίβαστος*».

Τὸ βιβλίον ἀποτελεῖται ἀπὸ 700 περίπου σελίδες, ἔχει δὲ συντεθῆ κυρίως ἀπὸ ἀνέκδοτα γράμματα τοῦ Καζαντζάκη πρὸς τὴν συγγραφέα καὶ ἄλλους ἀποδέκτες. Οἱ βιογραφικὲς πληροφορίες καὶ ἄλλες ἐπεξηγήσεις, πού τὰ συνοδεύουν, συντελοῦν ὥστε νὰ συναπαρτισθῆ μία ἰδιότυπη βιογραφία, ἡ ὁποία διατρέχεται ἀπὸ ἓνα γνήσιο παλμὸ ἀγάπης καὶ θαυμασμοῦ γιὰ τὸν Νίκο Καζαντζάκη καὶ ἀποτελεῖ ἔγκυρη μαρτυρία περὶ τοῦ βίου του καὶ τῶν ἰδεῶν του.

Βραβεῖον εἰς τὸν Κύπριον ζωγράφον καὶ χαράκην κ. **Τηλέμαχον Κάνθον**, διὰ τὸ ὅλον καλλιτεχνικόν του ἔργον.

Ὁ κ. Κάνθος ὑπηρετήσῃ μὲ ζήλον καὶ ἐπιτυχίαν τὴν ζωγραφικὴν, τὴν χαρακτικὴν, ἀλλὰ καὶ τὴν σκηνογραφίαν καὶ ἐνδυματολογίαν.

Τὸ ἔργον του εἶναι ἐμπνευσμένον κατὰ μέγα μέρος ἀπὸ τὸν ἀγῶνα τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ, χαρακτηρίζεται δὲ ἀπὸ εὐαισθησίαν καὶ ἐκφραστικότητα.

Βραβεῖον εἰς τὸν κ. **Τάσον Ζάππαν**, διὰ τὸ σύνολον τῆς λογοτεχνικῆς καὶ λαογραφικῆς ἐργασίας του. Τὰ λαογραφικά, ἱστορικά καὶ ταξιδιωτικά βιβλία τοῦ κ. Ζάππα συμποσοῦνται ἤδη εἰς δέκα πέντε (15). Ἐξ (6) ἀπὸ αὐτὰ ἀναφέρονται στὴν Εὐβοία, πού εἶναι ἡ πατρίδα του. Περιλαμβάνουν ἐντυπώσεις, μελετήματα, λαογραφικά σύμμεικτα, ἱστορικὲς μορφὲς τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ παρόντος, χρονικά καὶ ἀποτελοῦν πολύτιμον μαρτυρίαν δι' ἓνα κόσμον πού ἀλλοιώνεται ἢ χάνεται.

Ἔργα ὅπως τοῦ κ. Ζάππα εἶναι ἀναμφιβόλως χρήσιμα ἀπὸ ἐθνικῆς ἀπόψεως.

Ἀργυροῦν Μετάλλιον, συνοδευόμενον ὑπὸ χρηματικοῦ ἐπάθλου δραχμῶν 150.000 εἰς τὴν κ. **Ντιάναν Ἀντωνανάτου**, διὰ τὸ ὅλον καλλιτεχνικὸν αὐτῆς ἔργον.

Ἡ κυρία Ἀντωνανάτου, ἡ ὁποία καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔχει τιμηθῆ ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας διὰ τὴν παρουσίαν ἑλληνικῶν ἱστορικῶν τόπων μὲ τὴν ἐκδοσιν καλλιτεχνικῶν λευκωμάτων, παρουσιάζει τώρα, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ κ. Τάκη Μαύρου δύο νέους ἐπιβλητικὸς τόμους ὑπὸ τοὺς τίτλους «*Τὰ Μοναστήρια τῆς Ἀργολίδος*» καὶ «*Τὰ Μοναστήρια*

τῆς Ἄρκαδιᾶς». Εἰς τοὺς τόμους αὐτοὺς παρουσιάζεται ὅλος ὁ ἱστορικός θησαυρὸς τῶν μοναστηρίων, τὰ ὅποια κατὰ τὴν Τουρκοκρατίαν δὲν ὑπῆρξαν μόνον τὰ καταφύγια τῶν ἀλυτρώτων, ἀλλὰ καὶ τὰ κρυφὰ σχολεῖα τοῦ Γένους.

Τὰ Μοναστήρια προβάλλονται μὲ ἐξαιρετοὺς φωτογραφίας καὶ ζωγραφικοὺς πίνακας, ἔργα τῶν χειρῶν τῆς κυρίας Ἄντωνανάτου.

Ὁ ζῆλος τῆς καλλιτέχνιδος εἶναι ἀξιοθαύμαστος, τὸ δὲ ἔργον τῆς μακρόπνοον, μὲ καθαυτὸ ἐθνικὴν σημασίαν.

Βραβεῖον εἰς τὸν κ. **Εὐάγγελον Μόσχον**, διὰ τὴν σειρὰν δοκιμῶν τοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀποτιμήσεις». Τὸ ἔργον ποὺ μέχρι τώρα ἔχει παρουσιάσει ὁ κ. Μόσχος δὲν εἶναι ἐκτεταμένον, εἶναι ὅμως ἀρκετὸν διὰ νὰ τὸν κατατάξῃ μεταξὺ τῶν καλλιτέρων δοκιμιογράφων. Ὁ λόγος τοῦ εἶναι εὖστοχος, ἡ κρίσις τοῦ διεισδυτικὴ ἢ δὲ φιλολογικὴ τοῦ ἐνημέρωσις πλήρης.

Βραβεῖον εἰς τὴν Καθηγήτριαν τοῦ πιάνου εἰς τὸ Ὁδεῖον Ἀθηνῶν κ. **Μαρίαν Χουρμουζίου - Παπαϊωάννου**, διὰ τὴν ὅλην καλλιτεχνικὴν αὐτῆς δραστηριότητα καὶ τὸ ὑψηλῆς στάθμης ἐκπαιδευτικὸν ἔργον τῆς.

Ἡ κ. Μαρία Παπαϊωάννου ὡς πιανίστα καὶ μουσικὸς ἐξακριβωρῆσθη μὲ τὰ καλλίτερα λόγια ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν καὶ διεθνῆ κριτικὴν.

Εἰς αὐτὴν ὀφείλεται ἡ γνωριμία τοῦ τόπου μας μὲ τὴν σύγχρονον γαλλικὴν μουσικὴν τοῦ πιάνου (Debussy, Ravel κ. ἄ. συνθέται). Διὰ τὴν δρᾶσίν τῆς αὐτὴν ἐτιμήθη ἀπὸ τὸ Γαλλικὸν Κράτος μὲ παράσημον. Μεταξὺ τῶν πολλῶν συγχρόνων συνθετῶν ποὺ παρουσίασε πρὸ τοῦ ἑλληνικοῦ καὶ τοῦ διεθνοῦς κοινοῦ συγκαταλέγεται καὶ ὁ διάσημος Ἑλληὴν Νίκος Σκαλκώτας, τοῦ ὁποῦ ἐξετέλεσε πολλὰ ἔργα.

Παράλληλα πρὸς τὴν παιανιστικὴν δραστηριότητά τῆς ἡ κ. Παπαϊωάννου ἀνέπτυξε ἰδιαιτέραν δρᾶσιν εἰς τὸν ἐκπαιδευτικὸν τομέα. Καθηγήτρια τοῦ πιάνου εἰς τὸ Ὁδεῖον Ἀθηνῶν ἀπὸ τὸ 1941 μέχρι τοῦ 1975, διεκρίθη διὰ τὴν ἐξαιρετικὴν συμβολὴν τῆς εἰς τὴν δημιουργίαν νέων ἀξιολόγων πιανιστῶν, οἱ ὅποιοι τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἢ εὐρίσκονται εἰς ὑψηλὸν σημεῖον ἢ ἀρχίζουν νὰ διαπρέπουν εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

Βραβεῖον εἰς τὸν τυφλόν, διεθνοῦς φήμης πιανίσταν, κ. **Γεώργιον Θέμελιν** διὰ τὴν ὅλην καλλιτεχνικὴν δρασίην του.

Τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ καλλιτέχνου ἐκ μέρους τῆς Ἀκαδημίας ἔχει ἤδη προηγηθῆ ἢ ἀναγνώρισις του ἀπὸ τὸ παγκόσμιον καλλιτεχνικὸν κοινόν. Ὁ κ. Θέμελης ἔχει συνεργασθῆ μὲ τὰς μεγαλυτέρας ὀρχήστρας τοῦ κόσμου καὶ ἔχει κυριολεκτικῶς ὑμνηθῆ ἀπὸ τὴν διεθνῆ κριτικὴν. Χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ φράσις ὅτι πρόκειται γιὰ «ἓνα θαῦμα ταλέντου καὶ θελήσεως». Ἔχει τιμηθῆ μὲ πολλὰ παράσημα καὶ διακρίσεις. Πέρα τούτων, ὅμως, εἶναι εὐγενὴς καὶ σεμνὸς καλλιτέχνης καὶ ἐξαιρετος ἄνθρωπος.

Βραβεῖον μετὰ χρηματικῆς ἐνισχύσεως 100.000 δραμῶν εἰς τὸν ἔφορον Ἀρχαίων Μνημείων Κύπρου κ. **Ἀθανάσιον Παπαγεωργίου**.

Αἱ ἀρχαιολογικαὶ καὶ ἄλλαι ἔρευναι τοῦ κ. Παπαγεωργίου ἐκτείνονται καθ' ὅλον τὸν χῶρον τῆς Παλαιοχριστιανικῆς τῆς Βυζαντινῆς καὶ τῆς Μεταβυζαντινῆς Τέχνης. Ἐπραγματοποίησε πολλὰς ἀνασκαφὰς ἐν Κύπρῳ ὡς Ἔφορος δὲ Ἀρχαίων Μνημείων ἐπιβλέπει τὴν συντήρησιν ὅλων τῶν Ἀρχαίων Μνημείων τῆς Κύπρου.

Λίαν ἐκτεταμένον εἶναι καὶ τὸ συγγραφικὸν ἔργον τοῦ κ. Παπαγεωργίου, εἰς τὸ ὁποῖον οὗτος συνεκέντρωσε τὰ πορίσματα τῶν ἀνασκαφικῶν ἐρευνῶν του.

Βραβεῖον μετὰ χρηματικῆς ἐνισχύσεως δραμῶν 100.000 εἰς τὸν κ. **Γεώργιον Παπαχαραλάμπους** διὰ τὴν ὅλην ἐκπαιδευτικὴν καὶ συγγραφικὴν του δραστηριότητα.

Ὁ παλαίμαχος ἐκπαιδευτικὸς Γεώργιος Παπαχαραλάμπους ὑπῆρξεν ἐξέχουσα φυσιογνωμία εἰς τὸν πνευματικὸν βίον τῆς Κύπρου. Διετέλεσε καθηγητὴς καὶ Διευθυντὴς τοῦ Παγκυπρίου Γυμνασίου καὶ Διευθυντὴς τοῦ Κέντρου Ἐπιστημονικῶν Ἐρευνῶν, ἐπίσης ἰδρυτικὸν μέλος τῆς Ἐταιρείας Κυπριακῶν Σπουδῶν.

Μεγάλῃ ὑπῆρξεν ἡ συμβολή του εἰς τὴν ὀργάνωσιν Βιβλιοθηκῶν (ιδίως τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Φανερωμένης), σχολικῶν ἰδρυμάτων κ.λ.π.

Ὡς συγγραφεὺς καὶ ἐρευνητὴς ἠσχολήθη μὲ τὸν ἰδιωτικὸν βίον καὶ

τὴν λαογραφίαν τῶν Κυπρίων καὶ μὲ τὴν Κυπριακὴν διάλεκτον καὶ ἐδημοσίευσεν ἀξιόλογα ἔργα.

Τὸ *Βραβεῖον Λουΐζας Ἀντωνίου Σώχου*, συνοδευόμενον ὑπὸ χρηματικοῦ ἐπάθλου δραχμῶν 50.000, ἀπονέμεται εἰς τὸν κ. **Γεώργιον Καραχάλιον**, ὁ ὁποῖος διεκρίθη εἰς τὰς διενεργηθείσας τὸν Ἰούνιον τοῦ 1977 ἀπολυτηρίου ἐξετάσεις τῶν ἐργαστηρίων γλυπτικῆς τῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν.

Τὸ *Βραβεῖον Σπύρου Μοτσενίγου*, δραχμῶν 50.000, ἀθλοθετούμενον ὑπὸ τῆς συζύγου του Λ. Παπα-Μοτσενίγου καὶ ἀπονεμόμενον εἰς διαπρέποντα Ἑλληνα μουσικὸν ἐκτελεστὴν ἐκ τῶν νεωτέρων ἀπονέμεται εἰς τὸν κιθαριστὴν **Κωνσταντῖνον Κοτσιώλην**, ὁ ὁποῖος παρὰ τὸ νεαρὸν τῆς ἡλικίας του, ἔχει ἀπὸ ἐτῶν ἐγκαινιάσει μίαν πολὺ ἐπιτυχηθῆσα εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικόν.

Τὸ *Βραβεῖον τῆς Ἑνώσεως Συντακτῶν Ἡμερησίων Ἐφημερίδων Ἀθηνῶν*, συνοδευόμενον ὑπὸ χρηματικοῦ ἐπάθλου δραχμῶν 100.000 εἰς τὸν κ. **Ἰωάννην Μαμαλάκη** διὰ τὴν ὑποβληθεῖσαν ἀνεκδοτὸν μελέτην του περὶ τῆς ἱστορίας τῆς Κρητικῆς Ἐπαναστάσεως τῶν ἐτῶν 1866 - 1869.

Εἰς τὴν μελέτην, ἡ ὁποία χαρακτηρίζεται ἀπὸ ἀντικειμενικότητα, ἐξετάζεται ἡ Ἐπανάστασις τοῦ 1866 - 1869 ἀπὸ στρατιωτικὴν, πολιτικὴν καὶ διπλωματικὴν ἄποψιν, ἐκτίθενται λεπτομερῶς τὰ γεγονότα τῆς Κρήτης καὶ ἐξετάζονται ἐπίσης εἰς ἄλλην βεβαίως κλίμακα, τὰ σχετικὰ μὲ τὴν ἐπανάστασιν γεγονότα ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ ἄλλων βαλκανικῶν χωρῶν.

Ὁ συγγραφεὺς χρησιμοποιεῖ καὶ ἀνεκδότους πηγὰς προσιτὰς εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἡ συγκέντρωσις τῶν ὁποίων ἀπήτησε βεβαίως χρόνον μακρὸν καὶ μόχθον πολύν. Πρέπει πάντως, νὰ σημειωθῆ, ὅτι ἂν ὁ συγγραφεὺς ἐχρησιμοποίει συστηματικῶς τὰς ἐφημερίδας τῆς ἐποχῆς τῆς Ἐπαναστάσεως, θὰ ἦντλει πολλὰ στοιχεῖα διὰ τὰς ἀντιδράσεις τῆς κοινῆς γνώμης καθὼς καὶ ἄλλας πληροφορίας.

Ἀργυροῦν Μετάλλιον εἰς τὸν κ. **Ἀλέξη Σολομὸν** διὰ τὸ σκηνοθε-

τικὸν ἔργον του καὶ τὴν ἐν γένει πολὺπλευρον προσφορὰν του εἰς τὸ Ἑλληνικὸν θεάτρον.

Ὁ κ. Σολομὸς ἐπεδόθη ἐπὶ 40ετίαν μὲ ἐπιτυχίαν εἰς πολλοὺς κλάδους τοῦ θεάτρον. Περιορίζομαι ἐδῶ νὰ ἀναφέρω τὸ ἔργον του ὡς σκηνοθέτου εἰς τὸ ὁποῖον διεκρίθη μὲ τὰς παραστάσεις τοῦ ἀρχαίου δράματος, ἰδιαίτερος δὲ τῆς Ἀριστοφανικῆς κωμωδίας, ὡς ἐπίσης μὲ τὰς παραστάσεις τοῦ Κρητικοῦ θεάτρον τῆς Ἀναγεννήσεως ὅπου ὑπῆρξε πρωτοπόρος. Τὸ σκηνοθετικὸν ἔργον του χαρακτηρίζεται ἀπὸ πλήρη γνῶσιν τῶν ἱστορικῶν συνθηκῶν τῆς ἀρχαίας καὶ νέας δραματοποιίας, ἀπὸ καλλιτεχνικὴν διαίτησιν τοῦ νοήματος καὶ τῆς μορφῆς τῶν ἔργων καὶ ἀπὸ μορφοπλαστικὴν δεξιότητα. Ὡς συγγραφεὺς ἐξ ἄλλου ὁ κ. Ἀλέξης Σολομὸς ἐπηνέθη πάντοτε διὰ τὴν πρωτοτυπίαν τῶν ἀπόψεών του καὶ τὴν ἰκανότητά του εἰς τὴν χρῆσιν τῆς διεθνοῦς βιβλιογραφίας.

Ἀργυροῦν Μετάλλιον, συνοδευόμενον ὑπὸ χρηματικῆς ἐνισχύσεως δραχμῶν 100.000 εἰς τὸν κ. **Ὀδυσσεά Λαμψίδην**, Πρόεδρον τῆς Ἐπιτροπῆς Ποντιακῶν Μελετῶν, δόκιμον μελετητὴν τῶν Βυζαντινῶν πραγμάτων καὶ ἀκάματον ἐρευνητὴν τῆς μεσοχρονίου καὶ νεωτέρας Φιλολογίας καὶ Ἱστορίας τῆς ἰδιαίτερας πατρίδος του, τοῦ Πόντου.

Ἡ Τραπεζοῦς καὶ ὁ Πόντος, ἡ Αὐτοκρατορία τῶν Μεγάλων Κομνηνῶν καὶ ἡ Τουρκοκρατία, ὁ πνευματικὸς, ὁ κοινωνικὸς καὶ οἰκονομικὸς βίος εὗρον ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ κ. Λαμψίδη, πεπειραμένου φιλολόγου καὶ ἱστορικοῦ μὲ τὴν ἀσίγαστον νοσταλγία τῶν «χαμένων πατρίδων», τὸν ἐξαίρετον ἐρευνητὴν. Εἰς ὑπὲρ τὰς τριακοσίας ἀριθμοῦνται αἱ μακρότεραι καὶ βραχύτεραι διατριβαί, αἱ βιβλιοκρισίαι, τὰ σημειώματα. Ὡσαύτως ὁ κ. Λαμψίδης διεδραμάτισε σπουδαῖον πρόσωπον εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ περιοδικοῦ «*Ἀρχεῖον Πόντου*» καὶ εἰς ἄλλα Ποντιακὰ συλλογικὰ δημοσιεύματα καὶ παντοιοτρόπως συνετέλεσεν εἰς τὴν διατήρησιν τοῦ ὑψηλοῦ φρονήματος τῶν ἐκρίζωθέντων Ἑλλήνων τοῦ Πόντου.

Χρυσοῦν Μετάλλιον εἰς τὰ ἀκόλουθα ξένα Ἐπιστημονικὰ Ἰδρύματα τὰ ὁποῖα ἐπὶ 100 καὶ πλέον ἔτη προήγαγον τὴν ἔρευναν καὶ τὴν διάδοσιν τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων εἰς τὸ ἐξωτερικόν :

α) Εἰς τὴν **Society for the Promotion of Hellenic Studies** ἡ ὁποία ἐορτάζει φέτος τὴν ἑκατονταετηρίδα της.

Τὸ ἐπιφανὲς τοῦτο σωματεῖον, τοῦ ὁποίου μέλη ὑπῆρξαν ὅλοι οἱ διαπρεπεῖς Βρεταννοὶ κλασσικοὶ φιλόλογοι, ἀρχαιολόγοι, ἱστορικοὶ καὶ φιλόσοφοι, ἔχει συμβάλλει σημαντικῶς, συνεχῶς ἐπὶ μίαν ἑκατονταετίαν, εἰς τὴν ἔρευναν καὶ τὴν διάδοσιν τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων εἰς τὸν Ἀγγλοσαξωνικὸν κόσμον.

β) Εἰς τὸ ἐν Βοστώνῃ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν Ἀμερικῆς **Archaeological Institute of America**, τὸ ὁποῖον ἐπίσης ἐορτάζει αὐτὸν τὸν μῆνα τὴν ἑκατοστὴν ἐπέτειον τῆς ἰδρύσεώς του. Τὸ Ἰνστιτούτον ἔχει ὡς σκοπὸν τὴν ἐνίσχυσιν ἀρχαιολογικῶν ἀνασκαφῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν διάδοσιν τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ἀνασκαφῶν εἰς τὸ εὐρὸν κοινόν.

Διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ του ὀργανώνει διαλέξεις καὶ συνέδρια εἰς διαφόρους πόλεις καὶ ἐκπαιδευτικὰ κέντρα τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν Ἀμερικῆς καὶ ἐκδίδει τετράμηνον ἐπιστημονικὸν περιοδικόν, τὸ «*American Journal of Archaeology*», ἀπὸ τῶν σελίδων τοῦ ὁποίου ἐπὶ ἑκατονταετίαν ὄλην εἰδικοὶ καὶ ἐπιστήμονες διεθνοῦς κύρους πραγματεύονται τὸν ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν πολιτισμόν.

Δημιουργημα τοῦ Ἰνστιτούτου εἶναι καὶ ἡ ἐν Ἀθήναις Ἀμερικανικὴ Σχολή, ἡ ὁποία ἐπὶ δεκαετίας ἔχει ἐκτελέσει σημαντικώτατας ἀνασκαφάς.

γ) Εἰς τὸ ἐν Βερολίνῳ **Γερμανικὸν Ἀρχαιολογικὸν Ἰνστιτούτον**, τὸ ὁποῖον τὸν Ἀπρίλιον 1979 ἐώρτασε τὴν 150^{ῆν} ἐπέτειον τῆς ἰδρύσεώς του.

Ἡ δραῖσις τοῦ Ἰνστιτούτου διὰ τὴν διάσωσιν τῶν ἀρχαιοτήτων καὶ τὴν διατήρησιν τοῦ ἐνδιαφέροντος διὰ τὰς ἀρχαιολογικὰς ἀνακαλύψεις ὑπῆρξεν ἐπὶ ὀλόκληρον 150ετίαν, εὐεργετική.

Ὡς παράρτημα τοῦ Ἰνστιτούτου ἰδρύθη ἡ Γερμανικὴ Ἀρχαιολογικὴ Σχολή, ἡ ὁποία ἔχει ὡς σκοπὸν τὴν διενέργειαν ἀνασκαφῶν καὶ τὴν δημοσίευσιν τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῶν εἰς ἐπιστημονικὰ περιοδικά.

Ἀξιοσημείωτον εἶναι ὅτι ἐδημιουργήθη καὶ λειτουργεῖ ἐν Ἀθήναις εἰδικευμένη βιβλιοθήκη ἀποτελουμένη ἀπὸ 70.000 τόμους, ἡ ὅποια χρησιμοποιεῖται ὄχι μόνον ὑπὸ Γερμανῶν ἐρευνητῶν, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ ξένων καὶ Ἑλλήνων μελετητῶν.

δ) Εἰς τὴν **Association pour l'Encouragement des Études Grecques en France.**

Ἡ Ἐνωσις ἰδρύθη τὸ ἔτος 1857 ἀπὸ τοὺς διαπρεπεῖς ἑλληνιστὰς Gustave d'Eichthal, Brunet de Presle καὶ Charles Beute. Οὗτοι συνέλαβον τὴν ἰδέαν νὰ ἰδρῦσουν κέντρον σπουδῶν καὶ ἑλληνογαλλικῆς ἐπικοινωνίας, τὸ ὅποιον σκοπὸν θὰ εἶχε νὰ ἐνώσῃ εἰς σωματεῖον «ὄσους ἐνδιεφέροντο διὰ τὴν Ἑλλάδα, τὴν ἀρχαίαν καὶ τὴν νέαν». Ἀπὸ τοῦ 1867 ἡ Ἐνωσις ἔλαβε τὴν μορφήν ἰδρύματος ἰδιωτικοῦ δικαίου.

Ἀπὸ τοῦ πρώτου ἔτους τῆς συστάσεώς της ἡ Ἐνωσις ἤρχισεν ἐκδίδουσα περιοδικόν, τὸ ὅποιον ἀπὸ τοῦ ἔτους 1888 ἔλαβε τὸν τίτλον «*Revue des Études Grecques*». Μέχρι τοῦδε ἔχουν ἐκδοθῆ 92 τόμοι τοῦ περιοδικοῦ τούτου. Εἰς τὰς σελίδας του μὲ τὰς πρωτοτύπους συμβολάς, τὰς βιβλιοκρισίας καὶ τὰ πολύτιμα βιβλιογραφικὰ δελτία καλλιεργοῦνται τὰ Ἑλληνικὰ Γράμματα, ἡ Ἱστορία, ἡ Τέχνη πρωτίστως κατὰ τὴν Ἀρχαιότητα, κατὰ δευτέρον δὲ λόγον κατὰ τὴν Βυζαντινὴν περιόδον.

Ἡ Association pour l'Encouragement des Études Grecques en France ἀπέβη ἐπὶ 120 ἔτη ἰσχυροτάτη ἐστία ἑλληνικῆς καὶ φιλελληνικῆς ἀκτινοβολίας ἐντὸς τῆς Γαλλίας ἀλλὰ καὶ ἐκτὸς αὐτῆς.

Μετὰ γνώμην τῆς *Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἰδρύματος Κώστα καὶ Ἑλένης Οὐράνη* καὶ ἀπόφασιν τῆς *Ὀλομελείας* ἀπονέμεται:

Τὸ *Βραβεῖον τοῦ Ἰδρύματος* διὰ τὸν ἀφηγηματικὸν πεζὸν λόγον εἰς τὴν κυρίαν *Ἰφιγένειαν Χρυσοχόου* διὰ τὸ βιβλίον της «*Ξερισωμένη γενιά*».

Οἱ πρῶτες σελίδες τοῦ βιβλίου μᾶς μεταφέρουν στὶς δραματικὰς ὥρες πού ἔζησαν οἱ Ἑλληνες εἰς τὸν λιμένα τῆς Σμύρνης ἕως οὗτου

κατορθώσουν νὰ ἐπιβιβασθοῦν εἰς τὰ ἑλληνικὰ καὶ ξένα πλοῖα. Ἡ ἀφήγησις δίδει μὲ ρεαλισμὸν ἓνα πῖνακα φρίκης καὶ ὀδύνης.

Ἄλλὰ καὶ αἱ σελίδες ποὺ ἀκολουθοῦν καὶ εἶναι τὸ κύριον θέμα τοῦ ἀφηγήματος, δηλαδὴ τὸ χρονικὸν τοῦ ἀγῶνος ἐπιβίωσης τῶν προσφύγων εἰς τὴν Θεσσαλονίκην καὶ εἰς ὅλην τὴν Μακεδονίαν δὲν εἶναι ὀλιγώτερον δραματικά.

Ἄν καὶ ἡ λογοτεχνικὴ ἀνασύνθεσις τῶν γεγονότων δὲν φθάνει εἰς ὅλας τὰς σελίδας τοῦ βιβλίου εἰς ἀπολύτως ἀρτίαν μορφήν, ἐν τούτοις συχνὰ δίδει εἰκόνας ζωῆς ποὺ ἔχουν ἔντονον παλμὸν καὶ μᾶς πηγαίνουν κοντὰ εἰς μίαν μεγάλην ἐθνικὴν καὶ ἀνθρώπινην περιπέτειαν.

Τὸ *Βραβεῖον Ποιήσεως τοῦ Ἰδρύματος* εἰς τὴν **Μελισσάνθην** (**Ἡβην Σκανδαλάκη**).

Ἡ Μελισσάνθη, ἀφ' ὅτου ἐξέδωσε τὸ βιβλίον της *«Προφητεῖες»* (1932), τὸ ὁποῖον ὄρμοι καὶ ἀνεγνωρισμένοι ποιηταὶ μας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὑπεδέχθησαν μὲ θερμὸν ἐνθουσιασμὸν, ἔχει νὰ παρουσιάσῃ μὲ ἀδιάπτωτον συνέχειαν καὶ αὐστηρὰν συνέπειαν, γόνιμον δημιουργικὴν παραγωγήν.

Τὸ ἔργον της διαπνέεται ἀπὸ ἔμφυτον φιλοσοφικὴν διάθεσιν. Ὅπως ἀναφέρει καὶ ἡ σχετικὴ εἰσηγητικὴ ἔκθεσις, ἡ πηγαία ἔμπνευσις τοῦ ἔργου τῆς Μελισσάνθης, συνοδευομένη ἀπὸ μυθοπλαστικὴν δύναμιν, εἰκονογραφικὴν δεξιότητα καὶ διαυγῆ ἐκφραστικὴν ἀπλότητα, ἀναβλύζει πάντα ἀπὸ «λογισμὸ» καὶ ἀπὸ «ὄνειρο».

Τὸ *Βραβεῖον τοῦ Ἰδρύματος* διὰ τὴν παιδικὴν λογοτεχνίαν εἰς τὸν **Ἄλκην Τροπαιάτην**.

Σύμφωνα μὲ τὴν προκήρυξιν, ἡ διάκρισις αὐτὴ ἀπονέμεται εἰς συγγραφεῖς, οἱ ὁποῖοι ἔχουν καλλιεργήσει συστηματικῶς τὴν παιδικὴν λογοτεχνίαν, διὰ τὸ σύνολον τῆς προσφορᾶς των. Αὐτὴ εἶναι ἀκριβῶς ἡ περίπτωσις τοῦ κ. Ἄλκη Τροπαιάτη, ὀρίμου λογοτέχνου, ὁ ὁποῖος ἔχει γράψῃ εἴκοσι περίπου βιβλία διὰ παιδιὰ μὲ ποικίλον περιεχόμενον, μορφωτικόν, ἐθνικόν, θρησκευτικόν, ἀνθρωπιστικόν καὶ ἔχει δώσει σελίδας πλήρεις ἀπὸ θερμὴν ἀγάπην διὰ τὸ παιδί.

Μετὰ γνώμην τῆς *Τάξεως τῶν Ἠθικῶν καὶ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν* καὶ ἀπόφασιν τῆς *Ὀλομελείας* ἀπονέμεται :

Ἐπαινος εἰς τὴν κ. **Μαρίαν Μπασακάρη** διὰ τὴν ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν φιλόανθρωπον καὶ κοινωφελῆ δρασίαν της. Ἡ κ. Μπασακάρη ἠγήθη ἐπὶ δεκαετίας διαφόρων ἀξιολόγων προσπαθειῶν εἰς τὸν τομέα τῆς φιλανθρωπίας καὶ κοινωνικῆς προνοίας, τὰ ἀποτελέσματα τῶν ὁποίων ὑπῆρξαν εὐεργετικά ὄχι μόνον διὰ τὸ κοινωνικὸν σύνολον τῆς Καλαμάτας καὶ τῆς Μεσσηνίας γενικώτερον, ἀλλ' ἐνίοτε διὰ τὸ εὐρύτερον ἐθνικὸν σύνολον

Ἐπαινος εἰς τὸν κ. **Νικόλαον Φίσταν**, ἱατρόν. Ὁ κ. Φίστας ἀγωνίζεται ἐπὶ πολλάς δεκαετίας διὰ τὴν διάσωσιν καὶ ἀναγέννησιν τοῦ οἰκισμοῦ Νυμφαίου, εἰς τὸν Νομὸν Φλωρίνης.

Τὸ ὄρεινόν τοῦτο χωρίον ἐπὶ τοῦ Βίτσι ὑπῆρξεν ὀρμητήριον τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγῶνος καὶ συγχρόνως κέντρον ἀντιστάσεως κατὰ τῶν Τούρκων πρὸ πέντε περίπου αἰῶνων. Ὁ κ. Φίστας ἀφιέρωσε τὴν ζωὴν του εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ συνοικισμοῦ τούτου, ὅπου ἴδρυσεν Λαογραφικὸν Μουσεῖον, ἐκδίδει μηνιαίαν ἔκδοσιν ὑπὸ τὸν τίτλον «*Φωνὴ τοῦ Νυμφαίου*» καθὼς καὶ ἄλλα βιβλία καὶ συγχρόνως ἀγωνίζεται νὰ συγκρατήσῃ τὸν πληθυσμὸν τοῦ Νυμφαίου εἰς τὴν πατρίαν γῆν. Εἶναι ἓνα παράδειγμα ἀνιδιοτελοῦς ἐθνικοῦ ἀγωνιστοῦ εἰς ἀκριτικὴν περιοχὴν τῆς Χώρας.

Ἐπαινος εἰς τὸν κ. **Νικόλαον Βασιλειάδην** διὰ τὸ βιβλίον του «*Ἐθνομάρτυρες τοῦ Κυπριακοῦ Ἔπους (1955 - 1959)*» καθὼς καὶ διὰ τὴν ὄλην ἐκλαϊκευτικὴν συγγραφικὴν δραστηριότητά του.

Ἐπαινος εἰς τὸν κ. **Δημήτριον Καλούμενον** διὰ τὸ βιβλίον του «*Ἡ σταύρωσις τοῦ Χριστιανισμοῦ*». Τὸ βιβλίον ἀφορᾷ εἰς τὰ τραγικὰ γεγονότα πού ἐγιναν ἐναντίον τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὴν 6^{ην} καὶ 7^{ην} Σεπτεμβρίου 1955 καὶ συνοδεύεται ἀπὸ ἀφθόνους φωτογραφίας, τὰς ὁποίας ὁ συγγραφεύς, φωτογράφος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἔλαβε προσωπικῶς καὶ μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του τὴν τρομερὰν ἐκείνην νύκτα.

Ἐπαινος εἰς τὸν κ. **Martin Jordan** διὰ τὸ βιβλίον του «*Τὸ προαιώνιον περὶ Ἐκκλησίας μυστήριον*». Πρόκειται περὶ ἔργου πηγαίου, σπανίας Θεολογικῆς καὶ δογματικῆς βαθύτητος. Ὁ συγγραφεὺς ἔχων ὡς ἐφόδια τὴν πατερικὴν καὶ ἐκκλησιαστικὴν Γραμματείαν τῶν τριῶν πρώτων αἰώνων, κατέχων δὲ πλήρως τὸ κείμενον τῶν Ἁγίων Γραφῶν, ἐπέτυχε δι' ἀμφοτέρων τῶν πηγῶν τούτων μετὰ ὑπερδεκαπενταετῆ συστηματικὴν ἔρευναν καὶ εἰδολογικὴν κατάταξιν, νὰ ἀνοίξη νέας ἀτραποὺς εἰς ἐγγυτέραν ἐπικοινωνίαν πρὸς τὸ μέγα μυστήριον τῆς «μιας ἀγίας, καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, τῆς οὐσίας ἢ φύσεως αὐτῆς, ἐν ἧ καὶ δι' ἧς τελειοῦται τὸ κοσμοσωτήριον καὶ ἀπολυτρωτικὸν ἔργον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ».

Συστηματικὴ εἶναι ἡ προσπάθεια τοῦ συγγραφέως ὅπως κατοχυρώσῃ τὴν θέσιν του διὰ τῶν πηγῶν. Κάθε ὄρος ἢ ἔννοια τῆς μελέτης βεβαιοῦται διὰ παραθέσεως τοῦ ἀπαραιτήτου εἰδικοῦ παραπεμπτικοῦ εἰς τὰς σημειώσεις ὑλικοῦ. Χαρακτηριστικὸν εἶναι ὅτι τὸ κείμενον τῆς μελέτης περιορίζεται εἰς 94 μόνον σελίδας, ἐνῶ ὑπερτρισχίλιαι παραπομπαὶ καταλαμβάνουν τὰς ὑπολοίπους 900 περίπου σελίδας τοῦ ἔργου.

Ἐπαινος εἰς τὸν **Φυσιολατρικὸν Σύνδεσμον Πατρῶν**, ὁ ὁποῖος μετὰ τὴν ἀπὸ τριακονταετίας πλουσίαν κοινωνικὴν καὶ πολιτιστικὴν δρασίαν του συνέβαλεν ἐνεργῶς εἰς τὴν πολιτιστικὴν ἄνοδον τῶν Πατρῶν.

Βραβεῖον εἰς τὸν κ. **Ἀλέξανδρον Μακρίδην** διὰ τὴν ἐπὶ 30 ἔτη κοινωνικὴν καὶ πολιτιστικὴν του δραστηριότητα.

Ὁ κ. Μακρίδης εἶναι κατὰ τὴν τελευταίαν 30ετίαν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς Ἐνώσεως τῶν Μεγαλοσχιολιτῶν. Οἱ ἐκδιωχθέντες Μεγαλοσχιολῖται ἔφεραν ἐδῶ τὸ πνεῦμα τῆς Μητρὸς Σχολῆς, εἰς τὴν ὁποίαν τόσα ὀφείλει ὁ Ἑλληνισμός. Τὸ πνεῦμα αὐτό, τὸ ὁποῖον οὗτοι ἐκαλλιέργησαν μετὰ πολλὴν ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν, τοὺς ἐνώνει μέχρι σήμερον. Ὁ κ. Μακρίδης συνεκράτησε καὶ συνέσφιξε τοὺς δεσμοὺς μεταξὺ τῶν Μεγαλοσχιολιτῶν καὶ ὑπῆρξεν ἐπὶ 30 ὀλόκληρα ἔτη ὁ ἐμπνευστὴς ὅλων τῶν ἐκδηλώσεων, τὰς ὁποίας οὗτοι ἐπραγματοποίησαν ἐν Ἀθήναις.

Βραβεῖον εἰς τὸν κ. **Εὐάγγελον Δεμερούτην** διὰ τὸ τεράστιον φιλανθρωπικὸν καὶ πολιτιστικὸν του ἔργον.

Ὁ κ. Δεμερούτης διέθεσε ἀπὸ τοῦ ἔτους 1974 μέχρι σήμερον πολλὰ ἑκατομύρια δραχμῶν διὰ τὴν ἐκτέλεσιν εἰς τὴν γενέτειράν του Βίταλα Καρυστίας Εὐβοίας διαφόρων κοινωφελῶν ἔργων. Πρέπει νὰ μνημονευθοῦν ἡ ἀνέγερσις Δημοτικοῦ Σχολείου μὲ ἐπίπλωσιν καὶ πλήρη θέρμανσιν, ἡ ἀνέγερσις συγχρόνου κτιριακοῦ συγκροτήματος, εἰς τὸ ὁποῖον στεγάζονται κατὰ τρόπον ἄνετον τὰ γραφεῖα τῆς Κοινότητος, τὸ νηπιαγωγεῖον καὶ τὸ ἀγροτικὸν ἰατρεῖον μὲ ἀναλόγους βοηθητικούς χώρους καὶ πλήρη τεχνικὸν ἔξοπλισμόν, ἡ διάνοξις τῆς ἐπαρχιακῆς ὁδοῦ Βιτάλων - Κύμης, ὁ ἐξωραϊσμός Ἱερῶν Ναῶν, ἡ κατασκευὴ κοινοτικῆς πλατείας καὶ ἄλλων ἔργων ὁδοποιΐας καὶ ὑδρεύσεως. Ἰδιαιτέρως ἀξιοσημεῖωτος εἶναι ἡ κατασκευὴ καὶ δημιουργία αἰθουσῶν, μὲ ὅλους τοὺς βοηθητικούς χώρους, διὰ τὴν στέγασιν τῆς Κοινοτικῆς Βιβλιοθήκης Βιτάλων μὲ πλήρη τεχνικὸν ἔξοπλισμόν καὶ 2.000 τόμους βιβλίων μέχρι σήμερον. Ἡ Βιβλιοθήκη αὐτὴ ἐξυπηρετεῖ χιλιάδας ἀναγνωστῶν ὄλων τῶν κατηγοριῶν (μαθητάς, φοιτητάς, διδασκάλους, καθηγητάς κ.λ.π.).

Βραβεῖον εἰς τὸν κ. **Παντελῆν Ἀργέντην**, διὰ τὴν προσφορὰν του εἰς τὴν ἐπέκτασιν καὶ τὸν πλουτισμόν τῆς Βιβλιοθήκης Κοραῆ τῆς Χίου.

Συνεχιστῆς τοῦ ἔργου τοῦ πατέρα του Φιλίππου Ἀργέντη, ὁ ὁποῖος ἐξελέγη ἀντεπιστέλλον μέλος τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, ὁ κ. Παντελῆς Φιλ. Ἀργέντης ἐπεξέτεινε καὶ ἀνεκαίνισε τὸ κτίριον ὅπου στεγάζεται ἡ Βιβλιοθήκη, τὸ ὁποῖον ἐπλούτισε μὲ νέαν ἐπίπλωσιν καὶ τέλεια σύγχρονα μηχανήματα. Ἐδημιούργησε μουσεῖον λαϊκῆς τέχνης τῆς Χίου μὲ ὀργάνωσιν καὶ αἰσθητικὴν παρουσίαν μουσείων εὐρωπαϊκοῦ ἐπιπέδου. Ἐπίσης ἐδῶρησε εἰς τὴν Βιβλιοθήκην νέα πολύτιμα βιβλία καὶ ἱστορικὰ ἀντικείμενα.

Βραβεῖον εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις **Κεντρικὸν Πατριωτικὸν Σύλλογον Δολιανῶν Κυνουρίας** διὰ τὴν ἐπὶ 100 ἔτη κοινωνικὴν, πολιτιστικὴν καὶ ἔθνικὴν δρασίαν του.

Ἡ δραΐσις τοῦ Συλλόγου ἀποβλέπει κυρίως εἰς τὴν ἐξύψωσιν τοῦ βιοτικοῦ καὶ πνευματικοῦ ἐπιπέδου τῶν κατοίκων τῶν Δολιανῶν Κυνουρίας.

Βραβεῖον εἰς τὸ **Φιλανθρωπικὸν Ἰδρυμα «Τὸ Ἑλληνικὸ Σπίτι»** διὰ τὴν ἐπὶ 40 ἔτη κοινωνικὴν καὶ πολιτιστικὴν του δραστηριότητα.

Τὸ Ἰδρυμα, ἀπὸ τῆς συστάσεώς του τὸ ἔτος 1938, περιλαμβάνει Οἰκοκυρικὴν, Βιοτεχνικὴν καὶ Ἐπαγγελματικὴν Σχολήν, εἰς τὰς ὁποίας φοιτοῦν μαθήτριαι 12 - 15 ἐτῶν προερχόμεναι ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν ὑπαίθρον. Βασικὴ ἐπιδιώξις τοῦ Ἰδρύματος εἶναι ἡ διάσωσις τῆς ἑλληνικῆς παραδόσεως καὶ ἰδιαίτερος τῆς λαϊκῆς μας τέχνης. Αἱ ἀπόφοιτοι τῆς Σχολῆς καθίστανται μέλη χρήσιμα καὶ ἀποδοτικὰ εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἀγροτικὴν κοινωνίαν καὶ διατηροῦν καὶ συνεχίζουν τὸν παραδοσιακὸν νεοελληνικὸν πολιτισμόν.

Βραβεῖον μετὰ χρηματικῆς ἐνισχύσεως δραχμῶν 100.000 εἰς τὸν κ. **Βασίλειον Σταυρίδην**, διὰ τὸ ἔργον του ὑπὸ τὸν τίτλον «*Οἱ Οἰκουμενικοὶ Πατριάρχαι 1860 ἕως σήμερον*».

Τὸ ἔργον ἔχει ἐκδοθῆ ὑπὸ τῆς Ἐταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο τόμους, εἰς τοὺς ὁποίους μὲ ἱστορικὰ στοιχεῖα καὶ κείμενα ἐκ τοῦ Ἀρχείου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου περιγράφεται τὸ μέγα Ἐκκλησιαστικόν, Ἐθνικὸν καὶ συγγραφικὸν ἔργον ἐκάστου τῶν ἡγετῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Τὸ ἔργον ἀποτελεῖ συνέχειαν τοῦ ἔργου τοῦ ἀοιδίμου Ἐμμανουὴλ Γεδεῶν καὶ ἔχει ἰδιαίτεραν ἐκκλησιαστικὴν καὶ ἔθνικὴν σημασίαν.

Βραβεῖον μετὰ χρηματικῆς ἐνισχύσεως δραχμῶν 100.000 εἰς τὴν **Πανελληνίον Ἐνωσιν Φίλων τῶν Πολυτέκνων** διὰ τὸ ὑπ' αὐτῆς ἐπιτελούμενον κοινωνικὸν καὶ φιλανθρωπικὸν ἔργον.

Ἡ Ἐνωσις μεριμνᾷ κατὰ τρόπον δραστήριον καὶ ἐντατικὸν διὰ τὴν οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν ἀπόρων πολυτέκνων οἰκογενειῶν. Ἡ ἰδρυσίς της ὀφείλεται εἰς τὴν ἰδιωτικὴν πρωτοβουλίαν καὶ ὑπῆρξε ἀπόρροια ἀφ' ἑνὸς τῆς ἀγάπης πρὸς τὰ πτωχὰ ἀνήλικα παιδιὰ καὶ ἀφ' ἑτέρου τῆς

άνησυχίας δι' ἓνα τόσον σοβαρὸν ἐθνικὸν θέμα ὅπως εἶναι ἡ ὑπογεννητικότης τοῦ Ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ.

Βραβεῖον εἰς τὸ περιοδικὸν **Ναυτικὴ Ἑλλάς** τὸ ὁποῖον συνεπλήρωσεν ἤδη πενήντα ἔτη ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς του.

Ἐπὶ μισὸν αἰῶνα ἡ «Ναυτικὴ Ἑλλάς» ἀπετέλεσε ὄργανον συντηρήσεως καὶ προβολῆς τῆς ναυτικῆς παραδόσεως τοῦ Ἕθνους μας καὶ διαδόσεως τοῦ πνεύματος τῆς ναυτικῆς ζωῆς μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων. Κατὰ καιροὺς μερικοὶ ἀπὸ τοὺς πλέον γνωστοὺς Ἑλληνας λογοτέχνας ἐδημοσιεύσαν εἰς αὐτὴν κείμενα καὶ μελέτας.

Τὸ προκηρυχθέν ὑπὸ τῆς *Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν Βραβεῖον* διὰ τὴν συγγραφὴν μελέτης με θέμα τὸν Παῦλον Καλλιγᾶν ὡς νομομαθῆ ἱστορικὸν πολιτικὸν καὶ λογοτέχνην, εἰς τὸν κ. **Θεόδωρον Κοζύρη**ν διὰ τὴν ὑποβληθεῖσαν ὑπὸ τὴν ἔνδειξιν «ἦθος ἀνθρώπου δαίμων» ἀνέκδοτον μελέτην του.

Ὁ συγγραφεὺς νομικῆς παιδείσεως εἶναι ἔμπειρος καὶ κάτοχος ἱκανῆς παρασκευῆς. Ἄν καὶ ἡ ὑποβληθεῖσα μελέτη παρουσιάζει τὴν θεμελιώδη ἀδυναμίαν τῆς ἐλλείψεως ἀναγωγῆς εἰς εὐρεῖς ὀρίζοντας θεωρήσεως προσώπων καὶ πραγμάτων — ἡ ἐπιχειρουμένη ὑπὸ τοῦ συγγραφέως διεξοδικὴ ἀνάλυσις τοῦ περιεχομένου τῶν νομικῶν μελετῶν τοῦ μεγάλου νομοδιδασκάλου εἶναι ἐνίοτε περιττὴ — καθὼς καὶ σοβαρὰς παραλείψεις ὅσον ἀφορᾷ τὴν νεωτέραν βιβλιογραφίαν, ἐν τούτοις παραλλήλως παρουσιάζει καὶ πολλὰ προτερήματα, προτερήματα ὕφους καὶ συστηματικῆς κατατάξεως. Ἐν παραρτήματι τῆς μελέτης ὁ συγγραφεὺς παραθέτει φωτοτυπίας ἀνεκδότων ἐπιστολῶν τοῦ Καλλιγᾶ ἐκ τοῦ Ἀρχείου τῆς οἰκογενείας Τρικούπη.

Ἐν τῷ συνόλῳ τῆς ἡ ὑποβληθεῖσα ἐργασία ἀνταποκρίνεται εἰς τὰς ἀπαιτήσεις ἐνὸς εὐρυτέρου κοινού.

Ἀργυροῦν Μετάλλιον εἰς τὸν κ. **Παῦλον Κανελλόπουλον**, διὰ τὴν δωρεὰν τῆς πολυτιμοτάτης συλλογῆς του, ἡ ὁποία περιλαμβάνει χιλιάδας ἀντικειμένων μεγάλης σημασίας διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς ἑλληνικῆς τέ-

χνης, ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων μέχρι τῶν νεωτέρων χρόνων. Ἡ δωρηθεῖσα συλλογὴ ἐτοποθετήθη εἰς τὸ ἰδρυθὲν Μουσεῖον Π. Κανελλοπούλου.

Χρυσοῦν Μετάλλιον εἰς τὴν **Βιβλιοθήκην τῆς Χίου**, ἡ ὁποία συνεπλήρωσε βίον δύο περιπτου αἰώνων. Ἰδρυθεῖσα τὸ 1972 μὲ ὑπόδειξιν τοῦ Ἄδαμαντίου Κοραῆ, κατεκάη τὸ 1822 ὑπὸ τῶν Τούρκων ἐπανιδρύθη ὁμως μετὰ πάροδον ὀλίγων ἐτῶν.

Χάρις εἰς τὰς δωρεὰς βιβλίων, χειρογράφων, χαρτῶν καὶ εἰκόνων, τὰς ὁποίας ἐπραγματοποίησαν οἱ ἰδρυταὶ τῆς Βιβλιοθήκης καὶ οἱ κατὰ καιροὺς διάφοροι εὐεργέται, ὅλοι ἐκ Χίου καταγόμενοι, ἡ Βιβλιοθήκη περιλαμβάνει σήμερον ὑπὲρ τοὺς 100.000 τόμους βιβλίων καὶ θεωρεῖται ἡ σημαντικωτέρα ἐπαρχιακὴ Βιβλιοθήκη καὶ μία ἀπὸ τὰς περισσότερον ἀξιολόγους Βιβλιοθήκας εἰς τὴν Ἑλλάδα.